

MILADA

KALEZIĆ

Vsa moja resnica je v Njem

*Duhovna
avtobiografija*

MILADA KALEZIĆ

Vsa moja resnica je v Njem

Duhovna avtobiografija

Družina, 2024

VSEBINA

SPREOBRNENJE	9
DEKLICA IZ VASI ROVA	12
MARIBOR, NOVI DOM	15
OFICIRSKI BLOK	17
AMARCORD	20
BOŽJE SLEDI	25
MOJ OČE	31
MOJA MAMA	33
MOJA BABICA	35
NISI VEČ OTROK	38
JELICA	42
NISEM VEČ OTROK	44
GIMNAZIJA	49
AKADEMIJA	55
CELJSKO GLEDALIŠČE	60
1977 – LETO URESNIČENIH ŽELJA	62
»JADRALA BOM POŠEVNO V BIT«	64
IVANA	66
UČNA LETA	68
»TREBA JE ŽIVETI«	71
RAD BI VIDEL, KAKO SI ZAVEŽE ČEVLJE	72
SHAKESPEARE	75
»NIHČE, NITI DEŽ NE, NIMA TAKO TENKIH ROK«	78
NEPOZNANI BOG	82
PSIHIATRI	85
PREOBRAT	87
NEW AGE	89
EKSPLOZIJA SPOMINA	93

MOJA MAMA, IGRALKA	
<i>(Ivanin spis iz leta 1998)</i>	97
MALO MIRU	99
NOVO TISOČLETJE	101
7. JANUAR 2002	108
7. JANUAR 2003	112
GOSPOD IVAN	114
KRST	116
VASILIJ OSTROŠKI	118
BIBLIČNA SKUPINA	121
SAMARIJANKA	122
OSTROG, PONOVO	124
BLAGOSLOV SVETE PETKE ZA LETO 2005	127
VELIKONOČNO VOŠČILO	131
ROMANJE V ČRNO GORO IN SRBIJO	133
ZAKAJ IMAM RADA SAMOSTANE	135
FRIDA KAHLO	142
ALEK, MOJ BRAT V KRISTUSU	147
BORŠTNIKOV PRSTAN	149
PRIČEVANJA	152
OČETOVA SMRT	154
BELI KONJ MOJEGA STRICA	157
LJUBEZEN JE MOČNEJŠA OD SMRTI	159
PRIČEVANJA, PRIČEVANJA	161
BOGORODICA	165
2017 – ČEZ GLEDALIŠKI PRAG	168
MAMINA SMRT	170
SVETA DEŽELA	172
SVETOSAVSKA AKADEMIJA	174
SVETA DEŽELA, DRUGIČ	176

NOTRE DAME – ZNAMENJE GOREČE KATEDRALE	178
KORONA DNEVNIK IN SPODBUDE ZA PRIHODNOST	179

DODATEK

MOJA DUHOVNA ROPOTARNICA	187
ŠE VEDNO NA POTI	198

SPREMNE BESEDE

Maksimilijan Matjaž:

CERKEV NI NIKOLI PRAZNA	201
-------------------------------	-----

Ivana Vujić:

ODPRETI VRATA DUŠE	204
--------------------------	-----

Ajda Valcl:

ŽIVLJENJE JO JE IZBRUSILO V SIJOČI BISER.	207
--	-----

Ksenja Hočevar:

PO ŠTIRINAJSTIH LETIH	210
-----------------------------	-----

Tanja Radšel Horvat	213
----------------------------------	------------

SLIKOVNA PRILOGA	215
-------------------------------	------------

SPREOBRNENJE

Maribor, 7. januar 2003

Tega dne, seveda, ne bom nikoli pozabila. Kako le – saj sem doživela srečanje, ki ga nisem pričakovala, načrtovala, ne bi si ga znala niti predstavljati, tudi če bi sanjarila o njem. Hodila sem po mestu, globoko zatopljena v svoje misli, in razglabljala brez konca. Zdelo se mi je, da je moje življenje zavilo v neko smer, ki mi ni bila všeč, in nekako sem čutila, da z lastnimi močmi tega ne morem spremeniti.

Pred Alojzijevo cerkvijo na Glavnem trgu sem zaslišala srbsko govoricu. Ljudje so zapuščali cerkev in se med seboj živahno pogovarjali. Stopila sem noter. Po tleh je ležala slama in gorele so tanke rumene sveče. Lani sem doživela isto. Na isti dan, ne da bi se zavedala, da je 7. januar, sem zaslišala srbsko govoricu in vstopila v cerkev. Vprašala sem nekega človeka, kaj se dogaja. »Sestra, božič je!« In letos isto. Nisem poznala tega običaja, vse mi je bilo neznano. Vprašala sem nekoga, kako da se zbirajo v tej cerkvi. Dejal je, da samo za božič in veliko noč, ko pride ogromno ljudi, sicer pa imajo liturgije vsako drugo nedeljo v kapeli Pokrajinskega muzeja, poleg kavarne Astoria. Stala sem v cerkvi, sredi tiste slame in mnogih sveč, ki so gorele. Kaj le to pomeni? Če sem dvakrat doživela isto, mora imeti nek pomen. V Boga sem sicer verjela, pred približno dvanajstimi leti sem se prvič obrnila nanj, na neznanega Boga, ki je v nebesih in ki mi edini lahko pomaga. Uslišal me je in od takrat sem sama sedela po cerkvah in se pogovarjala z Njim.

Zdelo se mi je, da bo tako ostalo, da je zame čisto dovolj, bila je moja skrivnost, o kateri nisem govorila. Oziroma nisem je mogla deliti z nikomer, ker so mi vsi govorili, da se mi le dozdeva, naj neham s tem. Tako sem ostala sama z Njim.

Ta občutek Božje prisotnosti je bil tako močan, da ni nikoli izginil. Vedela sem, da je res, da se mi ne dozdeva. Pred tem dogodkom v Alojzijeви cerkvi je ta občutek Božje prisotnosti postajal vedno močnejši, nekako zgostil se je okrog mene. Včasih se mi je zdelo, da se me bo dotaknil. Rekla sem mu enkrat: »Čutim, da bi rad nekaj od mene, a ne razumem, kaj. Rada bi ti ustregla, a ne vem, kaj hočeš. Napiši mi!« Iskala sem ta listek po cerkvah, verjela sem, da bo to storil zame. In zdaj, po teh dveh dogodkih, 7. januarja 2002 in 7. januarja 2003, se mi je zdelo, da se je to zgodilo zato, ker me ta listek čaka v pravoslavni cerkvi.

Bila sem pomirjena, razvozlala sem uganko, in kot je rekel tisti gospod v cerkvi, bom šla čez štirinajst dni na liturgijo v kapelo muzeja. Moram priti dovolj zgodaj, da mi tega listka kdo ne odnese. Hodila sem srečna po mestu, sijalo je sonce, nebo je bilo modro in vse se je kopal v bleščeči svetlobi. In tako mi je bilo tudi pri duši. Zdaj ko se spominjam tega časa, ne morem pravzaprav natančno reči, kaj se je zgodilo in kaj sem čutila. Na površju sem nekako razumela stvari, a globoko v meni je bil ocean nekih občutkov, ki so bili izjemno močni, ki pa jih ne bi znala ubesediti. Nenadoma je ta vrtinec postal tako močan, kot bi me hotel vreči po tleh. Začela sem jokati. Kaj je zdaj to? Ne razumem, zakaj torej ta temni val, ki me hoče zadušiti.

Vedno ko bi me zajeli ti mračni občutki, sem stekla v najbližjo cerkev, in to me je pomirilo. Stekla sem v stolnico, popolnoma zadeta od silovitosti občutij. Pravzaprav ne znam opisati, kaj se je točno zgodilo, kot da sem se samo na pol zavedala sebe. Vem samo, da me je neka sila, neka zelo močna sila, vrgla po tleh. Klečala sem pred neko podobo, bila je vsa temna in od joka je hlipala: »Oprosti mi, vem, da si, oprosti mi, vem, da si ...« Cerkev je bila prazna, ne vem, kako dolgo je to trajalo, popolnoma sem izgubila občutek za čas in za resničnost, kot da sem bila nekako prestavljena. Ko sem se pomirila, sem vstala in pogledala podobo. Bil je Jezus s trnovo krono, videle so se le njegove oči, ki so me gledale nekako žalostno in vprašujoče, mogoče začudeno ... Zajel me je nek topel občutek, kot bi po dolgi poti prišla domov. Rekla sem: »Jaz verujem v Jezusa Kristusa! Verujem v Jezusa!« Bilo je neverjetno, en tak prelom, en tak domač občutek, kot bi se ne zgodilo nič posebnega. Stala sem tam in bilo mi je toplo pri duši. Nenadoma sem pomislila: »Zakaj šele zdaj? Zakaj nisi storil tega prej? Zakaj sem se morala toliko namučiti?«

Šla sem proti domu in prišlo mi je na misel, da sem stara devetinštirideset let in ali se jaz Njemu sploh *splačam*? Pisala sem dnevnik tiste dni, a o tem nisem napisala ničesar, ostalo je kot ena globoka skrivnost, ki bo med nama in ki je nihče ne bo poznal. S kom bi jo lahko delila? Ne poznam nikogar, ki bi hodil v cerkev, nikogar, ki bi verjel v Jezusa. Razmišljala sem, kaj pomeni ta dogodek zame in kaj me čaka v prihodnosti. Zdelo se mi je, da tako, kot sem se dvanajst let pogovarjala z neznanim Bogom, se bom zdaj pogovarjala z Jezusom. Pregarjala me je misel: »Zakaj se je to zgodilo?«

DEKLICA IZ VASI ROVA

Če se iz Podgorice, glavnega mesta Črne gore, pe-
lješ po magistrali proti Nikšiću, po petnajstih minutah
vožnje prispeš v mestece Danilovgrad. Dve uri peš iz
mesta proti hribom je vas Rova. To je kamniti kraški
svet z vročim podnebjem in obilnim deževjem v zim-
skih mesecih. Kot je nekdo rekel: Zdržati življenje v teh
krajih je podvig posebne vrste. Pravijo, da je tukaj nož
osebni pribor in kača domača žival.

V kamniti družinski hiši svojega deda Milovana
sem se rodila 1. februarja 1954. Moj oče je takrat kot po-
ročnik JLA služboval v vojašnici Ljubljana Polje in mama
me je šla roditi k njegovim staršem, da bi ji pomagali ok-
rog otroka. Oče in mama sta se poročila, kot je bilo takrat
v navadi. Hotel je nevesto iz domačih krajev, in ko je pri-
šel poleti na dopust, so ga seznanili z mladim dekletom
iz vasi Martinići, nekaj kilometrov oddaljene od njegove
vasi. Mama je kasneje pravila, da se ni mogla odločiti,
ali naj privoli ali ne. Bila je zelo ljubko dekle in baje so si
snubci kar podajali kljuko, da bi jo dobili za ženo. Prepri-
čevali so jo, da bo šla z njim v Ljubljano, v Slovenijo, da
je to krasna dežela in da ne bo nikjer lepše živela. Sama
ni potovala nikamor in si ni znala predstavljati, kakšno
mesto je Ljubljana. Bala se je tujega jezika in kulture, ki
ju ni poznala. Na koncu so jo le prepričali. In tako sta
oba, tako rekoč tujca, z vlakom odpotovala v Slovenijo.

Bila je vse, kar si je moški tistih krajev želel: lepa,
sramežljiva in v glavnem tiho. Kasneje sem se smejala
nekemu potrdilu, ki ga je izdalo poveljstvo garnizije, da

se poročniku Miladinu Kaleziću dovoljuje poroka s Čano Raspopović. Spodaj je pisalo: smrt fašizmu – svoboda narodu. Oče se je strinjal, da je prav, da armada nadzoruje, kdo so ženske, s katerimi se poročajo njihovi pripadniki. Ko sta zdržala vsa ta preverjanja, sta zaživela v majhnem stanovanju v Polju.

Ker je bil oče strasten fotoamater, imamo precej fotografij, rad je fotografiral svojo mlado ženo in njuno deklico. Najraje imam fotografijo, ko me oče pelje na kolesu, smejim se in bele nogavičke imam na kolenih umazane. Rada sem se igrala in mama mi je vedno govorila, da ni treba tako divjati. Jaz pa nisem razumela, zakaj me lepo oblečejo in se potem jezijo, ker sem vsa blatna. Rada sem divjala, vpila in se smejala. V šestem razredu osnovne šole sem se prijavila k dramskemu krožku, sprejeli so me, ker sem že prej sodelovala na proslavah. Enkrat ob novem letu smo igrali celo neko igrico in jaz sem bila burja. Dirjala sem po odru, pihala in vpila: »Uuu.« Potem so me sošolci na hodniku hecali in vpili za mano »uuu«.

No, prijavim se k dramskemu krožku, igrali naj bi *Vilinčka z lune*. Od sreče sem kričala, lovila sošolke in se smejala. Učiteljica, ki je vodila krožek, je izgubila živce in me nagnala domov. Kakšna žalost! Igrali so to igrico v gledališču, gledala sem in si mislila: »Ni prav, da me je nagnala, morala bi biti na odru.« Moja prva vloga v SLG Celje je bila majhna vloga Betty Parisove v drami *Salemske čarovnice* Arthurja Millerja. Bila je del dekliške skupine, ki trdi, da je videla duhove. Tekale smo po odru, kričale od groze, padale na tla in vpile: »Tam je! Tam je!« Imela sem lepo sceno, ko ponoči planem pokonci, kričim

in trdim, da je pri oknu prikazen. Režiser me je prosil, naj ne norim toliko, ker me ne morejo pomiriti. Slišala sem Janeza Bermeža, igralca, ki je zadaj za odrom dejal: »Tale pa bo za teater!« Končno kraj, kjer niso več trdili, da sem podivjana, ampak temperamentna.

MARIBOR, NOVI DOM

V Ljubljani Polju smo živeli le eno leto, potem smo se odselili v Celje. Tam se je rodil moj brat Radosav in spomnim se očeta, ki nese domov pleteno košaro za dojenčka. Moj najmočnejši spomin pa so jaslice v cerkvi, kamor me je peljala sosedova hči. Prvič sem videla kaj takega. V Črni gori sem lahko gledala prave ovčke, ki so jih pasli moji sorodniki, imeli smo krave, osla, koze ... Tukaj pa so bile takšne majhne, kot igrače. Bili so neki nenavadni ljudje v čudnih oblačilih. Hotela sem se dotakniti, pa je bilo vmes steklo. Neki moški je klečal in nekaj šepetal. Šele kasneje sem razumela, da je molil in da nekateri ljudje to počnejo. Moji niso, nikoli nismo šli v cerkev in o Bogu se ni govorilo. Kmalu smo se preselili v Slovensko Bistrico. V tem času se je rodila moja sestra Biserka. V Bistrici živi danes moja hči z družino in svoji vnukinji Klari pokažem vojašnico, v kateri je služboval moj oče. V bližini je stavba, v kateri smo stanovali. Spominjam se balkona, na katerem je oče fotografiral mojo mamo s tremi otroki. Mama je spet zelo lepa, ima belo bluzo in črne, rahlo skodrane lase. Stara sem šest let in odselimo se v Maribor.

Povejo mi, da bom morala v šolo. Iz Črne gore prispe paket s suhimi figami in granatnimi jabolki, ki rastejo pred dedovo hišo. Zraven so nogavice in brezrokavnik, vse iz volne domačih ovac. Čisto na dnu dve knjigi: Bukvar in Čitanka. Še pred šolo me začnejo učiti pisanja, branja, učim se pesmice na pamet, še zdaj se nekaterih spominjam. Prvo uro v šoli sem si zapomnila

za vse življenje. Učiteljica je prinesla veliko risbo belega laboda in jo obesila na tablo. V njegovem dolgem vratu je bila narisana črka i, prva, ki se je bomo naučili. Zame je bil to popoln šok. Moj i, ki so me ga naučili, je bil drugačen: И, torej i v cirilici. In takšna presenečenja so si sledila, mnogo črk je bilo popolnoma drugačnih. Šele kasneje sem izvedela, da se v šoli učim latinico, moji pa so me naučili cirilico. Ko sem enkrat očetu rekla, kako so mi lahko to naredili, se je samo nasmejal: »Kaj ti pa manjka? Poznaš obe abecedi.« No, to je res. Obe pisavi se v moji glavi tako prepletata, da sploh ne opazim, kdaj je katera.

Šolo sem imela rada, predvsem zaradi družbe sošolcev in sošolk in norenja med odmori. Bilo mi je všeč, kaj nas učijo, zdelo se mi je, da vstopam v čaroben svet. Najraje sem brala – zgodbe so se mi zdele najlepša stvar pod soncem. Pravljice, pesmice, črtice – bilo je noro vstopati v ta svet. Zdel se mi je lepši od resničnega, bolj pisan, zanimiv, predvsem pa pravičen. Ciciban, Kurirček, Pionirski list – vse sem hotela imeti. Oče je dejal, da si jih lahko sposodim v knjižnici. A jaz sem jih hotela imeti, da jih lahko nesem domov in listam po mili volji. Prepričala sem ga, da mi jih mora naročiti, ker je učiteljica rekla, da ne znam dobro slovensko in da je to način, da se naučim. Tega seveda ni rekla, a zvenelo je prepričljivo. Isto sem trdila za knjige, ki so bile za čtivo. Še zdaj se spominjam mame, ki je morala plačati kar velik račun, jaz sem bila pa neustavljivo vesela. France Bevk – *Grivarjevi otroci*, Sienkiewicz – *Skozi pustinje in puščavo*, moji prvi knjigi! Imeti knjigo v roki in brati, to je najboljši spomin mojih šolskih let. Ob tem pa večni očitek: pusti knjigo in pomagaj mami.

CERKEV NI NIKOLI PRAZNA

V knjigi preroka Jeremija beremo Božje zagotovilo človeku: *Preden sem te upodobil v materinem telesu, sem te poznal.* (1,5a)

Prav o tem govori avtobiografska izpoved igralke Milade Kalezić. Pred človekovim iskanjem Boga je zas-tonjska Božja ljubezen, ki išče človeka. Hudi duh Boga predstavlja kot oddaljenega, ki se za človeka ne zanima, ali pa pretkano vceplja misel, da v resnici niti ne obstaja in je vse prazno, zato se lahko človek veseli samo svojih dosežkov in moči. »Kaj je tako veselega v tem, da je vse prazno?« se je v otroški zvedavosti spraševala Milada kot otrok v novem socialističnem okolju, ki je stavilo pred-vsem na človeško moč in vero pripisovalo le neukim in nazadnjaškim.

Kljub temu je prepoznavala Lepoto. Čudilo jo je odkritje, da nekateri vseeno verujejo, da nekateri hodijo v cerkev, da cerkve niso prazne in mrtve. In v to Lepoto jo je vodila Ljubezen. Kot sama zapiše: *Ljubezen odkrije resnico.*

Vera je lahko samo konkretna, nikoli abstraktna. Vanjo smo potopljeni in rojeni z vsem, kar smo, izku-ša Milada. Barviti in podrobni opisi prizorov njenega otroštva in doživljanja sveta predstavljajo zemljo, v ka-tero padajo semena vere. Bog ni oddaljeni ter brez ime-na in obličja. Od prvih ribičev ob Galilejskem jezeru pa vse do danes kliče na povsem konkreten način. Njegov Duh veje, kjer hoče, a ne na silo, ampak potihno, nežno in ljubeče, da bi ga slišali in prepoznali v svobodnem poslu-

šanju srca. Milado je dokončno zadelo srečanje z Njim ob vodnjaku s Samarijanko. *Daj mi piti.* »Ves čas sem čutila ta posebni Jezusov odnos do žensk, ki smo čustvena bitja in potrebujemo ta pogled ljubezni, da smo sposobne spremeniti svoje mišljenje in iti za Njim,« zapiše.

Avtorica na začetku zanimivo ugotavlja, da jo je najprej imelo, da bi svoj nov odnos z Gospodom zadržala zase. A Cerkev je v svojem temelju vedno misijonarska. Vesele novice ne moreš zadržati zase. Kot je prvim učencem Sveti Duh odprl um, da so razumeli Pisma, in jim dal pogum, da so lahko odšli do skrajnih mej sveta, tako se tudi danes dotika src, zagorijo in ne morejo molčati. Zato je začela pričevati o Njem. Ne da bi druge prepričevala, še manj, da bi si mislila, da je boljša in popolnejša od njih, ampak, da bi ljudi opogumila, da lahko vsak s svojo enkratno zgodbo pričuje, »kaj mi je storil Gospod, ko se me je usmilil«, in s tem gradi lepši svet.

Njene slikovito nanizane kratke življenjske zgodbe so nastale z očmi, ki znajo gledati preko, nastale so »z nogami«, ki hodijo peš, da začutijo tla pod nogami, privrele so iz srca iskalca, ki ni potešeno, dokler se ne umiri v pravi lepoti, resnici in ljubezni.

Ljubezen prihaja k nam samo po drugem, je prepričana Milada. Prek babice, ki tiho blagoslovi v svet odhajajočo študentko, ali prek soseda, ki pomaga izgubljeni deklici na morju, ali prek učiteljice, ki zna podpreti zvedavo rastočo mladinko, ali pa celo prek prijatelja ateista, ki spregovori pravo besedo ob pravem času.

Njeno pričevanje nam končno dokazuje, da je Cerkev občestvo. »Milada, nikogar ni, odpovejva liturgijo,«

ji je nekoč rekel domači duhovnik. A v tistem trenutku spozna, da cerkev nikoli ni prazna, da so tam angeli, svetniki, naši pokojni ... Vedno nas obdaja oblak pričevalcev (prim. Heb 12,1). Kdor se pusti najti Boga, vedno najde tudi druge, brate in sestre. Bog nas je namreč ustvaril, da smo bitja, ki se darujejo in povezujejo, saj je sam občestvo ljubezni, mi pa smo ustvarjeni po njegovi podobi.

Pričujoča knjiga želi spodbuditi k zaupanju v moč molitve, ki nas osvobaja dušičih spon individualizma. Starodavni menihi so Milado prepričali, da je molitev obvezna vsakodnevna hrana vernikov. Je poezija duše, a je več kot to. »Poezija je lestev do Boga, a je malo prekratka. Tista edina, dovolj dolga, je molitev.«

Naj nam bo to Mladino pričevanje, ki je izšlo v letu molitve in v času naše sinode o sinodalnosti Cerkve, spodbuda tudi k poživitvi osebne molitve. Ta je vedno enkratna, a nikoli osamljena in klic v prazno, ker je vedno glas vse Cerkve, ki raste iz zastonjske Božje ljubezni do človeka.

MAKSIMILIJAN MATJAŽ, CELJSKI ŠKOF

ODPRETI VRATA DUŠE

Z igralko Milado Kalezić sem se prvič srečala leta 1978. na festivalu Sterijino pozorje, kjer je nastopila kot Darinka v predstavi *Čarovnica iz Zgornje Davče*, po scenariju Rudija Šeliga in v režiji Dušana Jovanovića. Zame, študentko prvega letnika gledališke akademije, sta ta predstava in igralka Milada predstavljali pravi gledališki dogodek, pravzaprav neskončno radost. Milada je na izreden način upodobila lik dekleta s planine, bitje narave pred tiranskimi silami civilizacije. Še zdaj se jasno spomnim Darinke in kuhinjske peči, Darinke in njene družine ... To predstavo sem si še enkrat ogledala v Beogradu, na festivalu Bitef.

Takrat sem razmišljala o Miladi Kalezić, igralki, katere obraz me spominja na nebeško okno, okno, skozi katerega prisluhnemo bučanju zemlje in nebu občinstva.

Od tedaj so minila leta – a morda samo trenutek –, preden sem imela veliko čast in srečo v letih 2004 in 2008 kot režiserka sodelovati z igralko Milado Kalezić v SNG Maribor. Delali smo *Dobrega človeka iz Sečuana* B. Brechta in *Intimni avtoportret Fride Kahlo*. V obeh gledaliških delih je bila Milada eden od stebrov predstave. V *Dobrem človeku iz Sečuana* je igrala Šen Te, poosebljenje dobrote in empatije, v *Intimnem dnevniku* pa je bila Frida Kahlo Persona, dviganje duše nad telesom. Delo je bilo temeljito, polno veselja in blagoslova.

Milada Kalezić kot igralka in oseba izraža vznemirljivo kombinacijo melanholije, čudenja in eruptivne energije. Po njenem to izhaja iz njenega južnjaškega po-

rekla. Jaz pa menim, da je ta sijajna kombinacija posledica dejstva, da je predana, resnična in iskrena igralka, njen »jaz« pa je zaznamovan z vero. Škof Nikolaj Velimirović je rekel: »Človekova vera ni nič drugega kot odpreti vrata duše in dovoliti Bogu, da vstopi.« Kaj je srečanje med igralko in občinstvom drugega kot razširitev prostora energije v skupni prostor, kjer so naše oči stičišče duš?

Milada Kalezić je kot Nina Zarečna iz *Galeba* A. P. Čehova, svoj poklic igralko in vernice je sprejela in si s tem jasno začrtala pot. Skozi igro in vero se Milada Kalezić osvobaja. In kako ogromno veselje je delati s svobodnim igralcem, igralko! Tennessee Williams pravi, da je navdušenje najpomembnejša stvar v življenju, s čimer se popolnoma strinjam. Milada je razdajala ljubezen in vero, ob delu nas je učila, kot bi rekla pesnica, »biti okno, ki drobne osamljene roke napolnjuje z nočnimi vonjavami nežnih zvezd«.

Milada mi je blizu, tako po temperamentu kot po veri in upanju. Po obiskovanju cerkve, po petju v cerkvenem zboru, po veselju do gledališkega ustvarjanja. Milada se je Cerkvi pridružila pri 49. letih, menim, da je to znamenje zrelosti, ko se otresa vsakršne nečimrnosti. Občudujem jo zaradi tega. Milada Kalezić nikoli ne govori, da ena vera vsebuje vso resnico, obrača se k Bogu, Jezusu Kristusu, in svoje resnice ne prinaša z besedami, temveč z dejanji.

Spoštovana in draga Milada, hvala za vsak trenutek druženja, vaj, sprehodov po parku, liturgije na pravoslavni božič. To so bile moje učne ure o gledališču – in o sebi. Draga Milada, ko sem te spoznavala in delala

s teboj, sem slišala odmev svoje duše. Srečati Milado Kalezić pomeni videti nebesa v čistem srcu.

Draga Milada, voda iz cerkve sv. Petke na Kalemegdanu, ki jo imaš tako rada, te vedno čaka. Tvoje upanje in molitev sta pogovor z Bogom – in kaj je gledališče drugega kot cerkev ... nenehna molitev in služenje.

Draga Milada, dobre, dolge dni! *Postovana Milada, dobri, dugi dani!*

IVANA VUJIĆ, REŽISERKA
IN REDNA PROFESORICA FDU,
BEOGRAD

V samostanu Ostrog, 1. marec 2003

Diplomska predstava, 1976 (Marjan Trobec, Milada,
Mira Lampe, Peter Boštjančič)

Darinka v Šeligovi Čarovnici iz Zgornje Davče, SLG Celje, 1977
(foto Viktor Berk, Zgodovinski arhiv Celje)

Meri v filmu *To so gadi*, 1977 (arhiv Slovenskega filmskega centra)

Lidija Vasiljevna v *Staromodni komediji* A. N. Arbuzova,
Drama SNG Maribor, 2017 (foto Damjan Švarc,
arhiv Drame SNG Maribor)

MILADA KALEZIĆ
Vsa moja resnica je v Njem

Duhovna avtobiografija

© Družina d.o.o., 2024

Prva izdaja

Spremnne besede: Maksimilijan Matjaž, Ivana Vujič,
Ajda Valcl, Ksenja Hočevnar, Tanja Radšel Horvat

Jezikovni pregled: Mojca Pipan

Na naslovnici: Beli angel vstajenja iz samostana

Mileševa (Srbija), 13. stol., fotografija: Shutterstock

Oblikovanje in prelom: Pavla Bonča

Izdaja in založila: Družina d.o.o.

Za založbo: Tone Rode

Naklada: 500 izvodov

Tiskano v Sloveniji

Ljubljana, 2024

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-312.6

929Kalezić M.

271:929Kalezić M.

KALEZIĆ, Milada

Vsa moja resnica je v Njem : duhovna avtobiografija /
Milada Kalezić ; [spremnne besede Maksimilijan Matjaž ...
et al.]. - 1. izd. - Ljubljana : Družina, 2024

ISBN 978-961-04-1105-5

COBISS.SI-ID 196592899

Milada je goreča oznanjevalka vesele novice. Nekoč je duhovniku izrazila veliko željo, »da bi letela nad mestom in vsem govorila: Verujte evangeliju! Bog nas ljubi!« Pa ji je odgovoril: »To željo vam je izpolnil.« V knjigi iskreno pripoveduje o svoji veri, o negotovosti in iskanju, o drobnih znamenjih Božje milosti, o Lepoti, Ljubezni, Cerkvi, molitvi, seveda pa tudi o gledališču, ki je bil njen svet – »končno kraj, kjer niso več trdili, da sem podivjana, ampak temperamentna.«

**Gledališka
in filmska
igralka
MILA DA
KALEZIĆ**

– v karieri je odigrala več kot 80 gledaliških vlog in leta 2011 prejela Borštnikov prstan – je bila pri 49. letih, ko ji je, kot sama pravi, v življenju grozil popoln propad, uslišana v svoji veliki prošnji in se je po močni izkušnji Boga dala krstiti v Pravoslavni Cerkvi. O svoji veri je prvič javno spregovorila leta 2010 v pogovoru za *Družino*, ki so mu sledila številna pričevanja po slovenskih župnijah, in ob prejemu prstana se je brez ovinkarjenja zahvalila »dragemu Bogu, ker brez njegove milosti ne bi zdaj stala tukaj!«

ZALOŽBA
DRUŽINA

